

N. E. MANITAKHS

Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπί τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Παιραιῶς καὶ Γερανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥ ΔΡΑΧΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἑτησία δρ. ν. 8	Κάρμεν καὶ Ἀναΐς, μυθιστόρημα Ponson du Terrail, μετὰ εἰκόνας, μεταφρ. Ε. Σχινῆ. (τέλος.) — Οἱ δύο καλλιτέχναι, διήγημα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνωάλη. — Παικίλα. — Λύσις αἰνιγμάτων. — Αἰνίγματα. — Γνωστοποιήσεις.	Ἐν Ἀθήναις..... Δραχ. 40
» » ἑξαμην. » » 5		» ταῖς ἐπαρχ. ἑτησία » » 10
» ταῖς ἐπαρχ. ἑτησία » » 10		» ταῖς ἐπαρχ. » » 45
» » ἑξαμην. » » 6		» τῶ ἐξωτερικῶ..... » 25
» τῶ ἐξωτερικῶ ἑτησία φρ. 15		Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 50

Τὸν ἐξεσπρονδόνισεν εἰς τὴν ἀβυσσον. — Σελί: 109, στήλη 3.

ΚΑΡΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΪΣ

PONSON DU TERRAIL

XV

ΖΗΛΟΥΤΥΝΙΑ. — Συνέχεια.

— Φιλτάτη, εἶπεν ὁ μαρκήσιος σύρων αὐτὴν πρὸς ἐκυτόν, μᾶς ὠθεῖ τὸ πεπρωμένον. Διεχειρίστην εὐσυνειδήτως τὰς ὑποθέσεις τοῦ συζύγου σου, οὐδὲν δι' ἐμέ ἐξοικονομῶν. Πῶς θέλεις ν' ἀναχωρήσω; Τί θ' ἀπογείνω;

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, λέγοντος τὰς ἀτίμους αὐτὰς λέξεις, αἴτινες τὸν ἐξωγράφιζον ὁλόκληρον, ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ δὲν ἔτρεψε

τὸ παράπαν! Τὸ ἐρῶθημα τῆς αἰσχύνης, τὸ ἐξηγειρωμένον αἷμα ἀρχαίας οἰκογενείας, δὲν ἀνέβαινεν εἰς τὸ μέτωπόν του.

— Λοιπόν! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ, θὰ καταβῶ μίαν ἐτι βαθμίδα τὴν κλίμακα τῆς ἀτιμίας, εἰς τὴν ὁποίαν με ἐβυθίσκατε. Δὲν ἔχω τίποτε ἰδικόν μου, ἐγὼ πᾶν ὅ, τι ἔχω προσέχεται ἐκ τοῦ συζύγου μου... Ὅσα δώσω τοὺς ἀδάμαντάς μου, τὰ ψέλλιά μου, τοὺς δακτυλίους μου, τὸ βαλάντιόν μου... Ὅσα κλέψω τὸν σύζυγόν μου, χάριν θυῶν... ἀλλὰ φύγετε! Φύγε, σοὶ λέγω!

Καὶ ἐσύρετο ἡ δυστυχὴς εἰς τὰ γόνατά της ἰκετεύουσα καὶ συμπλέκουσα τὰς χεῖρας... . . .

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὰς τέσσαρας τῆς πρωῆς, ὁ μαρκήσιος Ἀρμάνδος Λεοτάν κατέβη ἀθροῦθως ἐκ τοῦωματιοῦ του, ἔχων εἰς τὰ θυλάκια τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων, τῶν ὁποίων τοὺς τίτλους τῶ εἶχεν ἐμπιστευθῆ ὁ ἔντιμος Φρανσῆς, καὶ τοὺς ἀδάμαντάς τῆς κυρίας δὲ Φλάρ.

— Ἐκατὸν χιλιάδας καὶ ἑκατὸν χιλιάδας εἰς χρεώγραφα κάμνον διακοσίας χιλιάδας, ἐβύθισεν. Δὲν εἶναι πολὺ ἄλλ' ὅπωςδὴποτε δὲν ἔχασα ἐδῶ τὸν καιρόν μου. Εἶναι δυσάρεστον ὅτι κατέληξα τόσον ἀποτόμως... .

Αἱ λέξεις αὗται ἦσαν ὁλόκληρον τὸ μυστήριον τοῦ ἐρεθώδους σκοποῦ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ... .

Ἦτο οὗτος ἐκ τῶν εὐπατριδῶν ἐ-

κείνων, οἷτινες γίνονται κλέπται διὰ νὰ ἔχωσι λευκάς τὰς χεῖρας!

Ἄμα ἐσήμανεν ἡ ἐνάτη εἰς τὸ μέγα ὠρολόγιον τοῦ πύργου ὁ Φρανσῆς δὲ Φλάρ εἰσήλθε μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν τῇ ὁποία εἶχον γίνεαι αἱ δέουσαι παρασκευαί πρὸς ὑπογραφήν τοῦ συμβολαίου.

Ὁ γέρον Φλάρ ἦτο ἤδη ἐκεῖ, ζοφερός καὶ βίπτων βλέμμα ἀπελπι πρὸς τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων του, τὰς ὁποίας ἐφαίνετο τὴν προτεραιάν ἐπικαλούμενος μάρτυρας.

Ἦλθον κατόπιν ἡ κυρία δὲ Φλάρ καὶ ἡ Κάρμεν.

Ἡ Κάρμεν, ἥτις μετὰ τῆς λευκῆς ἐσήθός της καὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου της ὁμοιάζε πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἰφιγένειαν ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ, βλέπουσαν ἀπαστράπτουσαν τὴν μάχαιραν ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἱερέως.

— Ἄς ἀνοιχθῶσι πᾶσαι αἱ πύλαι, εἶπε τότε ὁ Φρανσῆς, καὶ ἄς εἰσέλθωσι πάντες οἱ ἐργάται καὶ οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ οἴκου Φλάρ.

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἐξετελέσθη ἀμέσως.

Αἱ θύραι ἠνοίχθησαν καὶ οἱ θεράποντες πρῶτοι, ἐπομένων τῶν ἐργατῶν, εἰσήλθον σιωπηλοὶ καὶ παρετάχθησαν περὶ τὴν τράπεζαν.

Ἐφερον τὰς ἐρτασίμους ἐνδυμασίας τῶν ἄλλ' ἐκ τῆς βασιλευούσης ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν κατηφείας, θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἔβλεπε προεισαγωγὴν ἐπικηδεῖον δειπνοῦ.

Ἡ κυρὰ Γιαννούλα ὠλόλυξεν.

— Ὁ κ. μαρκήσιος εἶναι βεβαίως εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἶπε τότε ὁ Φρανσῆς ἄς τὸν καλέσωσιν!

— Ὁ κ. μαρκήσιος ἐξῆλθεν ἔριππος τὸ πρῶτ', εἶπεν ὁ Ἰερώνυμος. Ἐγὼ ἐπέσαζα τὴν Τρελὴν.

Ἡ Τρελὴ ἦτο ἡ καλλιτέρα φορβὰς τῶν σταύλων.

— Ἐξῆλθεν ἔριππος; εἶπεν ὁ Φρανσῆς μετὰ τινος ἀνησυχίας.

— Εἶπεν ὅτι εἶχε κεφαλαλγίαν καὶ ὅτι ἤθελε νὰ κάμη καμμίαν ὥραν περὶπατον.

— Καὶ τί ὥρα ἦτο, ὅταν ἐξῆλθεν;

— Μόλις ἐξημέρονα, τέσσαρες ὥραι τὸ πολὺ.

— Εἶναι τώρα ἐννέα; εἶπεν ὁ Φρανσῆς τοῦτο εἶναι ἔκτακτον.

— Παναγία μου, καὶ νὰ ἴνιγνε ἔς τὸν Νιέβρ! ἐπιθύρισμα ἡ Γιαννούλα.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ψιθυρισμὸς σχεδὸν εὐχαριστήσεως διέτρεξε τὴν αἰθουσαν.

— Θὰ ἐπανῆλθε βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ Φρανσῆς, ὅστις δὲν ἤκουσε τίποτε. Ἄς ἀναβῆ τις εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Εἰς θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν.

Ἐπεκράτησεν ἐπὶ στιγμὴν γενικὴ ἀνησυχία.

Ὁ γέρον Φλάρ, συνωφρωμένος καὶ τὰς χεῖρας ἔχων ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους ἐφαίνετο ὁ μᾶλλον ἀνήσυχος πάντων.

Ὁ θαλαμηπόλος ἐπανῆλθεν. Ἦτο μόνος καὶ ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας ἐπιστολήν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔφερεν ἐπιγραφὴν πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Φλάρ.

Ὁ Φρανσῆς ἔστεινεν αὐτῇ τὴν ἐπιστολήν, λέγων:

— Ἀναγνώσατε ταχέως, ἀναγνώσατε!

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ συγκεινημένη καὶ τρέμουσα ἔθραυσε τὴν σφραγίδα καὶ ἀνέγνω:

«Κυρία καὶ προσφιλεῖς ἐξαδέλφη, Ἄισχίνομαι εἰς τὸ περνομένον. Ἐνόμιμα ὅτι ἡγάπων τὴν δεσποινίδα δὲ Φλάρ... Φεῦ! ἡπατήθην! εἶχον πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἐν τῇ καρδίᾳ ἔρωτα ἄλλον πρὸς στιγμὴν κατευασθέντα, ὁστις ἐξεγείρεται φλογερός καὶ ἀκαμπτos.»

«Νὰ σὰς εἶπω πόσον αἰσχίνομαι καὶ πόσον μὲ τύπτει τὸ συνειδὸς εἶναι ἀδύνατον· ἀλλὰ παρεσύρθην ὑπὸ δυνάμειος ἀκαταμαχῆτου καὶ πρὸς ὑμᾶς μόνην ἔχω τὴν τόλμην ν'ἀπευθίνω αἰτήσεις συγγνώμης.»

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀναγνωσθεῖσα διὰ φωνῆς τετρακαθήμενης παρήγαγε κεραυνοβόλον ἀποτέλεσμα. Ψιθυρισμὸς χαρᾶς ἀνεπίστου ἐξεβράγχη μετὰ τῶν ὑπηρετῶν — ὁ συμβολαιογράφος ἐτήρησε κατὰ φρένα τὰ πετῶντα δικαιώματά του — ὁ Φρανσῆς ἐκλονίσθη καὶ κατελήφθη ὑπὸ καταπληκτικῆς ὠρότητας, — ἐνῶ αἰφνίδιον ἐρύθημα ἀνέβαινεν εἰς τὸ μέτωπον τῆς Κάρμεν.

Ἄλλ' ὁ γέρον Φλάρ, ὅστις εἶχεν ἐπανακαθίσει ἐπὶ τοῦ σιμποδός του, — ἡγέρθη δι' ἐνὸς πηδήματος καὶ ἐλθὼν ἔστη ὀρθός, ἀπειλητικός, ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης.

Περιέφερε βλέμμα πυρετώδες περὶ ἑαυτὸν, ἔκαμεν ἐν βῆμα πρὸς τὴν θυγατέρα του, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, καὶ διὰ κινήματος φοβεροῦ τῇ ἔδειξε τὴν θύραν.

Εἶτα, ὡσεὶ ὁ Θεὸς ἠγάρετο εἰς τὴν υπερτάτην αὐτὴν στιγμὴν, ἡ παράλυτος γλῶσσα τοῦ γέροντος ἐλύθη, καὶ ἀνεκράνασε διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς, καταπληξάσης πάντας τοὺς ἀκούσαντας:

— Βλέπετε τὴν δυστυχίαν αὐτῆν; Ἦτο ἐρωμένη του καὶ ἐγὼ ἠτιμάσθην!

Ἐξω, ἀθλία, ἐξω! σέ...

Ἄλλ' ἡ φωνὴ ἐξέπνευσεν εἰς τὸν λάουγγά του, καὶ ἡ γλῶσσα, κλεισθεῖσα αὐθις εἰς τὸν οὐρανίσκον του, κατέστη παράλυτος καὶ βωδῆ.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ καταρασθῇ τὴν θυγατέρα του.

Οὐδενὸς τῶν ζωγράφων, ὅσοι ἐπετηδεύθησαν εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τῆς φορῆς, ὁ χωροστῆρ δὲν ἤθελε κατορθώσει νὰ παραστήσῃ τὸν τρόπον τὸν ζωγραφισθέντα ἐπὶ τῶν προσώπων πάντων εἰς τὴν παράδοξον ταύτην σκηνήν.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἐλιποθύμησε, καὶ ἡ Κάρμεν, ἀφίνουσα κραυγὴν ὀδύνης, μίαν μόνην, ἐκυλίσθη ἀναίσθητος καὶ ψυχρὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἄλλ' εἰς τὴν κραυγὴν αὐτὴν θύρα τοῦ βάθους ἠνοίχθη μετὰ κρότου καὶ ἀνῆρ ὠχρός, καταβεβλημένος, μὲ τὸ βλέμμα λάμπον ἐκ ζοφεροῦ πυρός, εἰσήλθε βραδέως καὶ ἐλθὼν ἔστη μετὰ τῶν πατρῶν διατελοῦντος ἀκινήτου καὶ φοβεροῦ καὶ τῆς θυγατρὸς, ἥτις ἐσφάδαζε πρηγῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὁ Βίκτωρ.

Ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας, ὡς εἶχε πράξει ὁ γέρον Φλάρ, παρετήρησε πάντας διὰ τοῦ πυρίνου βλέμματός του, εἶτα, διὰ φωνῆς παλλομένης, εἶπεν:

— Ἀκούσατέ μου πάντες ὅσοι ἠκούσατε τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ αἰσχους, ἀκούσατε τὴν τῆς ἐπανορθώσεως. Ζητῶ τρεῖς ἡμέρας νὰ ἐπανεύρω τὸν ἀποπλανήσαντα τὴν δεσποινίδα δὲ Φλάρ, τρεῖς ἡμέρας νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ τῇ δώσῃ τὸ ὄνομά του. Ἐπειτα, ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀχρεῖος, ἀφοῦ ἡ τιμὴ τοῦ Φλάρ ἱκανοποιήθη, θὰ τὸν φονεύσω, διότι ἐφόνευσε τὸν πατέρα μου!

Ἐκρηξίς ἐνθουσιασμοῦ διέσεισε τὴν αἰθουσαν. Μόνη ἡ κυρία δὲ Φλάρ, συνελθοῦσα εἰς ἑαυτὴν, ἐκλονίσθη καὶ ἀφῆκε κραυγὴν τρόμου.

Ἡ δὲ Κάρμεν, ὡσεὶ ἡ προσφιλεῖς ἐκείνη φωνὴ τὴν ἀνεκάλεσεν εἰς ἑαυτήν, ἡγέρθη καὶ περιήγαγεν οὐράνιον βλέμμα ἐπὶ πάντων ἐκείνων τῶν προσώπων, ἅτινα εἶχον ὠχριάσει ἕνεκα τῆς κατασχίνης της καὶ ἀνεζωπυρήθησαν εἰς τὴν λέξιν ἐπανόρθωσις.

— Ἀκούσατε προσέτι, ἐξηκολούθησεν ὁ Βίκτωρ: ἐὰν μετὰ τρεῖς ἡμέρας δὲν ἐπανεύρω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ἐπειδὴ ἡ κατασχίνη δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς σχέσεις πρὸς τὴν γενεάν τοῦ Φλάρ, θὰ παρακαλέσω τὴν δεσποινίδα νὰ μοι δώσῃ τὴν χεῖρά της· καὶ μὰ τὰ κόκαλα τοῦ πατρὸς μου, μὰ τὸ παράσημον, τὸ ὅποιον φέρω ἐπὶ τοῦ στήθους, ὁ κόσμος ὅλος θὰ σέβεται ὡς τὴν ἀγνωστάτην καὶ εὐγενεστάτην τῶν γυναικῶν τὴν φέρουσαν τὸ ὄνομά μου!

Θύελλα χαρᾶς ἡγέρθη ὑπὸ τὴν ἀρχαίαν ὀροφὴν τῆς αἰθούσης.

— Ἐνα ἵππον! ἀνεφώνησεν ὁ Βίκτωρ, ἔα ἵππον ἀμέσως!

Ἔργαται καὶ θεράποντες ἐξήλθον ἀναμίξ, καὶ ἔμειναν ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ γέρον Φλάρ θνήσκων, ἡ Κάρμεν γονυπετῆς πλησίον του καὶ ἡ κυρία δὲ Φλάρ καταβεβλημένη ἐπὶ ἔδρας καὶ ἐν πληρεὶ ἐξασθενήτει.

Ὁ Φρανσῆς εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν Βίκτωρα.

XVI

ΟΠΟΥ Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΝΙΚΟΥ ΕΝΕΡΓΕΙ

Ὁ μαρκήσιος Λεστάν κατῆλθε περὶ τὰ ἐξημερώματα εἰς τοὺς σταύλους καὶ ἦτο πέμπτη περίπου ὥρα, ὅταν ἀνεχώρησεν ἐπὶ τῆς Τρελῆς εἰς ἀνοικτὸν τροχάδην.

Ἐκτὸς τῶν θεραπόντων, συνειθισμένων εἰς τὰς πρωϊνάς αὐτὰς ἐκδρομάς, τὸ πᾶν ἐφαίνετο κοιμώμενον ἐν τῷ πύργῳ. Ἄλλ' ἐνῶ ὁ μαρκήσιος ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως, κεφαλῇ ἐνεφανίσθη εἰς παράθυρον τοῦ δευτέρου πατώματος, ἔκλινε μετὰ περιεργείας καὶ ἠκολούθησε καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τὴν παρασκευὴν τῆς ἀναχωρήσεως.

Εἶτα, καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἵππεύς, ἀφου ἐδίπλωσε καὶ προσήλωσε τὸν μανδύαν του ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, ἐξήρχετο τῆς μεγάλης δειροστοιχίας, ὁ Ἰάκωβος Νικου, σύρων καὶ τὸν Λόβην, ἐξήλθε τοῦ πύργου, διῆλθε καὶ αὐτὸς τὸν κῆπον, καὶ ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδόν, ἔκλινε πλαγίως καὶ ἠκολούθησε τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ μαρκησίου διεύθυνσιν, φροντίζων νὰ κρύπτεται εἰς τὴν λόχμην τοῦ δάσους, ἥτις ἐξετείνετο κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ, πρὸς μεσημβρίαν, πρὸς τὸ μέρος τῆς Νεβέρ.

Ὁ μαρκήσιος ἐτάχυνε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του· ὁ γέρον, μεθ' ὅλους τοὺς θάμνους, οἵτινες καθίσταν δύσκολον τὴν πορείαν του, ἐτάχυνε καὶ αὐτὸς τὸ ἰδικόν του.

Ὅστις ἔβλεπε τὸν γηραιὸν ἐκεῖνον γίγαντα, ἔχοντα τὸ βλέμμα πύρινον, τρέχοντα μεθ' ὅλον τὸ γῆρας του κατόπι τοῦ ἵππεως πρὸς τὸν ὁποῖον ἐρβύθμιζε τὴν καταδιώξιν του, σύροντα κατόπι του κύνα ὑπερμεγεθῆ, τοῦ ὁποῖου τὰ χεῖλα ἔσπεφεν ἀφρὸς αἰμοβαφῆς, θὰ προσηθάνετο ὅτι κύων καὶ γέρον, οἵτινες ἐφαίνοντο συνεννοούμενοι, εἶχον ὀλέθρια σχέδια κατὰ τοῦ ἵππεως.

Ὁ μαρκήσιος οὐδεμίαν ἔχων ὑποψίαν ὅτι ἠκολουθεῖτο, ἠκολούθει τὸν δρόμον του οὐχὶ μετὰ μεγάλης ταχύτητος — καὶ ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τις τὸν ὁδοιπορικὸν μανδύαν του διὰ νὰ ὑποπτευθῇ ἄλλο παρὰ ἐκδρομὴν πρωϊνήν.

Ἄλλως τε καὶ ἡ Τρελῆ, ὅσον ἐλαφρὰ καὶ ἂν ἦτο, δυσκόλως ἐπροχώρει ἐπὶ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκάψει ἡ νυκτερινὴ καταιγίς.

Φθάσας εἰς τέταρτον λεύγης ἀπὸ τοῦ πύργου, ὅπου ἡ ὁδὸς ἀφίνουσα τὸ πεδίον εἰσήρχετο εἰς τοὺς βράχους τοὺς περικλειόντας τὸν Νιέβρ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ὀπῆς τοῦ Σατανᾶ, ὁ κ. Λεστάν ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ ἔλαβε βῆμα ταχύτερον, ἕνεκα τοῦ ὁποῖου ὁ Ἰάκωβος Νικου ἤρξατο χάνων τὴν ἀπόστασιν καὶ ἐτάχυνε τὸν δρόμον του σφίγγων τοὺς γρόνθους, ὥστε ἔμελλε νὰ τῷ διαφύγῃ ἡ λεία του.

Ὁ μαρκήσιος κατὰζων ἐμονολόγει καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι ὅπως δῆποτε ἤδη ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος νὰ μεταβῆ εἰς Βάδην, νὰ παίξῃ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ νὰ φέρῃ εἰς πτώχευσιν τὴν τράπεζαν τοῦ χαρτοπαιγνίου.

Διῆλθε τὴν ἐπὶ τοῦ χειμάρρου γέφυραν καὶ εἶχε φθάσει πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Βίκτωρος, πρὸ τῆς ὁποίας ἔμελλε νὰ διέλθῃ χωρὶς νὰ σταθῇ, ὅπταν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐνεφανίσθη ὁ φίλος ἡμῶν Χριστιάν.

— Ἄ! διάβολε! ἀνέκραξεν οὗτος, χαίρω καθ' ὑπερβολὴν ὅτι σᾶς βλέπω, μαρκήσιε.

— Καλημέρα, παμφίλτατε, ἀπεκρίνατο ὁ κ. Λεστάν μετὰ φωνῆς ἀνθρώπου ἔχοντος ἀσχολίας. Πῶς ἔχετε;

— Καλὰ. Καὶ ὑμεῖς;

— Θαυμάσια! συγχωρήσατε, ἐὰν σᾶς ἀφίνω...

— Εἶσθε πολὺ βιαστικός;...

— Ναί, πηγαίνω εἰς Νεβέρ... συγχωρήσατε.

— Περιμεῖνατε λοιπόν, ἀγαπητέ, εἶπεν ὁ ποιητὴς μετ' ἀταραξίας, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ χαλινοῦ τοῦ ἵππου του, περιμεῖνατε νὰ σᾶς διηγηθῶ κάτι τι...

— Ἀγαπητέ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος εὐπροσηγῶς, θὰ ἦτο ἀληθὴς εὐχαρίστησις δι' ἐμὲ νὰ σᾶς ἀκούσω, ἀλλά...

— Ἀλλὰ θὰ μὲ ἀκούσετε, διότι τὸ πρᾶγμα σᾶς ἐνδιαφέρει...

— Ἐν τούτοις...

— Ὄ! θὰ μὲ ἀκούσετε, per Bacco! Ἡ πόλις τῆς Νεβέρ δὲν ἔ' ἀναχωρήσῃ μετ' τὸ ἀτυμόπλοιον, καὶ θὰ τὴν εὔρετε πάντοτε εἰς τὸν τόπον καὶ τὴν θέσιν τῆς.

— Ἀλλὰ τέλος... ἄς ἴδωμεν... τί τρέχει;

— Φαντασθῆτε ὅτι ὁ φίλος μου Βίκτωρ αὐτὴν τὴν ὥραν εἶναι νεκρός.

— Ἄ! μπᾶ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος μετὰ τόνου σαλεύοντος μεταξὺ εὐχαριστήσεως καὶ μετamelείας.

— Ναί, μαρκήσιε, ἔφυγε χθὲς τὸ ἐσπέρας μετ' τὰ πιστόλιά του καὶ δὲν ἐπανῆλθε.

— Δυστυχῆ νέε! θὰ ἦτο μανιακὸς καὶ ὄνειροπόλος.

— Ἀπάτη! φίλτατε ἦτο θετικὸς

ὡς ἀριθμὸς. Ἄλλ' ἂν ἐφρονεῖσθε, τοῦτο εἶναι λάθος σας.

— Εὐρίστω θελκτικὸν τὸν ἀστεῖσμον, ἐφέλλισεν ὁ μαρκήσιος μεταξὺ τῶν ὁδόντων του.

— Δὲν εἶναι διόλου ἀστεῖσμός' ὑποστηρίζω ὅτι εἶπον. Ἥγάπα τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν νυμφεύσεσθε τοῦ ἥρπάσατε τὴν γυναῖκα αὐτὴν καὶ ἐφρονεῖσθε.

— Λοιπόν, τί θέλετε νὰ κάμω;

— Ἀλλὰ περιμεῖνατε λοιπόν! ἀνεφώνησεν ὁ ποιητὴς, περιμεῖνατε λοιπόν! Δὲν σᾶς τὰ εἶπον ὅλα. Φαντασθῆτε, ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς καύσῃ τὸ κρανίον.

Μειδίαμα ὑπεροπτικὸν ὠλίσθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ μαρκησίου.

— Ἄλλ' ἐκρατήθη ἀπὸ τὴν σκέψιν, ὅτι εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὴν κυρίαν σας νὰ μὴ ἐκδικηθῇ.

— Συγκινητικὴ ἀνάμνησις, τρώντι!

— Ἔφυγε λοιπόν καὶ δὲν ἐπανῆλθεν· ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας εἶναι νεκρός. Φαντασθῆτε λοιπόν ὅτι πολυλάκις ἡ καρδιά μου φεύγει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὅπου καὶ ἂν τῆς καταβῆ' ὅτι συχνά, ἐνῶ ἔχω ἀνάγκην αὐτῆς, αὐτὴ λείπει καὶ οὐτ' ἐγὼ ἠξέσω ποῦ εἶναι· χθὲς ἀκριβῶς ἡ σκληρὰ αὐτὴ καρδιά ἔλειπε καὶ ἔσχον τὴν ἀναισθησίαν ν' ἀφίσω τὸν φίλον μου νὰ φύγῃ μόνος, νὰ δειπνήσῃ ἡσύχως καὶ νὰ κοιμηθῶ μονοροφητῆι μέχρι τῆς πρωίας.

Ἄλλ' ἐξυπνήσας εὔρον τὴν καρδίαν μου ἐπανελθοῦσαν καὶ ἀπεφάσισα...

— Νὰ ἐγειρέτε μαυσωλεῖον εἰς τὸν φίλον σας! εἶπεν ὁ μαρκήσιος κεντῶν τὸν ἵππον του· εἶναι ἔργον καρδίας εὐγενοῦς.

Ὁ Χριστιάν δὲν ἀφῆκε τὸν χαλινὸν καὶ ἐξηκολούθησε ψυχρῶς:

— Ὅχι δά, ἀγαπητέ κύριε· μοῦ ἐκαρφώθη εἰς τὴν κεφαλὴν νὰ τὸν ἐκδικήσω.

— Νὰ τὸν ἐκδικήσετε κατὰ αὐτοχειρίας; Ἔλα δά!

— Κατ' ἐκείνου ὅστις εἶναι ἡ πρώτη ἀφορμή, τοῦλάχιστον. Καθ' ἣν στιγμήν ἐφθάσατε, κατευθυνόμεν εἰς τὸν πύργον, νὰ σᾶς εὔρω καὶ νὰ σᾶς ζητήσω τὴν ὥραν, τὰ ὄπλα, τὸν τόπον.

— Κύριε Χριστιάν, εἶπεν ὁ μαρκήσιος κεντῶν διὰ τῶν πτεριστήρων τὴν φορβάδα, ἥτις ἀνεπήδησεν, ἔχετε πολὺ πνεῦμα καὶ μὲ κάμνετε ἀστεῖσμον πολὺ ὥραϊον... ἀλλά... συγχωρήσατε... βιάζομαι...

— Ὄ! εἶπεν ὁ ποιητὴς προσκολώμενος εἰς τὸν ἵππον, ὅστις ἐστάθη, φαίνεται, κύριε, ὅτι δὲν εἶσθε πρῶτης τάξεως... εἰς τὴν γενναϊότητα...

— Κύριε, μήπως σπουδαίως;...

— Διάβολε!

σύχνησαν ὀλίγον, ἰδόντες μάλιστα τὴν διαχυθεῖσαν ἐλαφρὰν ὠχρότητα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κόρης. Σμικρὸν ὅμως κατὰ σμικρὸν οἱ φόβοι αὐτῶν διεσεκδάσθησαν, διότι ἡ νεάνις ἐβίαζε, ἐαυτὴν νὰ φαίνεται ζωηρά, ἐνῶ ἐνδοθεν ἡ δυσθυμία της καὶ ἡ παράδοξος αὐτῆς ἀσθένεια ἐπετεινοντο.

Ὁ Πέτρος ἡμέραν τινά, μετὰ μεσημβρίαν, λαβὼν τοὺς χρωστήρας καὶ τὰ χρώματά του, ἠθέλησε, μόνος καὶ ὑποῦδενός ἐνοχλούμενος, νὰ ποπερατώσῃ τὴν καλύβην τοῦ φύλακος τοῦ ἐπὶ τοῦ λόφου πυροβόλου, πρὸ τῆς θύρας τῆς ὁποίας ἐκάθητο καὶ ὁ γέρον φύλαξ σταυροπόδι, ὡς εἰθισται τοῖς Τούρκοις, βροφῶν τοιμπούκ.

Ὁ γέρον φύλαξ ἀπέθανεν ἤδη, ἀλλ' ἡ εἰκὼν του μένει ἀνηρτημένη ἐν κερφενεῖῳ Ὀθωμανοῦ, ἀπέναντι τοῦ Τζουμαγιά-Τζαμιά.*

Ὁ Πέτρος ἀνῆρχετο τὸν λόφον, κεκλιμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ σκεπτόμενος, ὅτε, φθὰς πρὸ τινος βράχου, ἤκουσε στεναγμὸν βαθύ, ὡσεὶ ἀνθρώπου ἐν βαθυτάτῃ ἀθυμίᾳ εὐρισκομένου.

Πλησιάζει ἀθροῦτως καὶ παρατηρεῖ ὀπισθεν αὐτοῦ γυναῖκα ἔχουσαν τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ κλαίουσαν.

— Τί ἔχεις καὶ κλαίεις; τί σοῦ συνέβη; ἔρωτά αὐτὴν μετὰ συμπαθείας.

Ἡ γυνὴ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν ἐντρομος καὶ οἰονεὶ ἠλεκτρισθεῖσα. Ὁ ἀνόμιζέ τις ὅτι ἡ φωνὴ ἐκείνη συνετάραξεν αὐτὴν ὀλόκληρον.

Ὅποια δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ Πέτρου, ἀναγνωρίσαντος ἐν αὐτῇ τὴν Χαληλιέ, τὴν θυγατέρα τοῦ γέροντος μπέη!

Ἡ νεάνις ἔμεινεν ἀναυδος, τεταραγμένη, καὶ προσήλωσε τὸ δακρυόεν αὐτῆς λάμπρον βλέμμα ἐπὶ τὸν νεανίαν.

— Τί ἔχεις; διατί κλαίεις; ἠρώτησεν αὐτὴν ἐν νέου μετὰ στοργῆς ὁ νεαρός ζωγράφος.

— Ἐγὼ . . . ἀπεκρίθη ἡ κόρη, τραυλιζουσα καὶ ἐρυθριῶσα.

— Συνέβη τι λυπηρὸν; . . . Διατί εἶσαι ἐδῶ μόνη; . . . ἂν δὲν εἶσαι καλά, πῆγαινε εἰς τὴν οἰκίαν . . . μὴ γίνεσαι παιδί . . .

— Δὲν ἤξεύρεις λοιπὸν; ἀνέκραξεν ἡ νεάνις ἐγεροθεῖσα.

— Τί; ἠρώτησεν ἐκπληκτος καὶ περίφοβος ὁ νεανίας.

— Ἄχ! Γκιαούρ! ὑπέλαβεν ἡ Χαληλιέ.

Καὶ ἐν τῇ λέξει ταύτῃ γκιαούρ ὑπῆρχε τόση ἐκπληξίς, τόση γλυκύτης!

Ἐὰν ἡ δυστυχὴς κόρη ἀνεγίνωσκε μυθιστορίας, θὰ εὕρισκεν ἴσως λέξεις καὶ φράσεις καταλλήλους νὰ ποστεινῇ πρὸς τὸν πρὸ αὐτῆς ἰστάμενον νεανίαν· ἀλλὰ τούτων οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχε γνῶσιν. Ἦτο ἀμαθὴς, ἀφιλήθης, ἀπλή. Ἡ μόνη λέξις, ἥτις ἀνῆλθεν εἰς τὰ χεῖλη της, ἦτο νὰ καλέσῃ αὐτὸν γκιαούρ.

Γκιαούρ! ἐπίθετον ἄλλοτε καταφρονητικὸν καὶ μεστὸν ὕβρεως, ἀλλὰ, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἀπολέσεν τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ σημασίαν, ἐν τῷ στόματι τῶν γυναικῶν ἰδίως.

— Πῶς! μ' ἐπιπλήττετε; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος, ἐπὶ μᾶλλον ἐκπλησσομένος.

— Ἄχ! διατί μὲ ἀφήρεσες τὴν ἡσυχίαν; . . . διατί μὲ κάμνεις νὰ κλαίω; . . . διατί, ὅταν σὲ βλέπω, αἰσθάνομαι ἑμαυτὴν πλήρη ταραχῆς, διατί, ὅταν σὲ χάνω, λυποῦμαι καὶ στενάζω; . . .

— Τί λέγεις; ἀνέκραξε θυροβηθεὶς ὁ νεανίας.

— Ἄχ! εἶσαι κακός, διότι πολὺ κακὸν μὲ προξενεῖς . . . Σὺ ἤμπορεῖς νὰ φαιρέσῃς ὅτι, ἔχω ἐδῶ μέσα, ἐδῶ! . . . προσέθηκε, φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους, εἰς τὴν καρδίαν. Ἄκουσε πῶς κτυπᾷ! . . .

Ὁ Πέτρος τότε πρῶτον εὕρισκετο ἀπέναντι τοιαύτης σκηνῆς. Ἡ πρὸς τὴν ζωγραφικὴν μεγάλῃ κλίσει του οὐδέποτε τῷ ἔδωκε καιρὸν νὰ τενησίῃ πρὸς γυναῖκα.

— Εἶσαι κακός, κακός, κακός! ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, θέλω νὰ σὲ βλέπω, θέλω νὰ σὲ ἀκούω, εἶπεν ἡ νεάνις, ἐτοιμαζομένη νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, μετὰ τὴν πλήρη παιδικῆς ἀφελείας ἐξομολόγησιν τοῦ διαβιβρώσκοντος αὐτὴν πάθους.

— Ἡ καλὴ κόρη! ἐψιθύρισε, συγκινημένος ὁ Πέτρος.

Ἡ Χαληλιέ, ἀπομακρυνομένη, ἔστρεψε συχνά τὴν κεφαλὴν καὶ προσεμειδία ἀγγελικῶς τῷ νεανίᾳ.

Ἐπειτα ἐν ὀρμῇ ἀκατανόητῳ, ἐπαναστρέψασα δρομαία καὶ περιβάλλουσα τὸν νεανίαν:

— Ὁ γείνης καλός; Ὁ μὲ παρηγορήσῃς, ἀδελφέ μου; τῷ λέγει. Δὲν εἶσαι ἀδελφός μου, ὅπως καὶ τοῦ Ἀχμέτ; . . . Καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, ὡς ἐκεῖνος . . . ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ περισσότερο ἐκείνου . . . Τί ὠραῖος ποῦ εἶσαι! . . . Γείνου λοιπὸν καλὸς ὅσον εἶσαι καὶ ὠραῖος.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἡ νέα ἐτρόπη καὶ πάλιν εἰς φυγὴν, κατερχομένη τὸν λόφον.

— Δυστυχῆ Χαληλιέ! . . . Δυστυχῆ Πέτρε! . . . ἐψιθύρισε ὁ νέος, στυ-

ρώσας τοὺς βραχίονας καὶ βλέπων αὐτὴν ἀπομακρυνομένην.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀποπεράτωσις τῆς εἰκόνας τοῦ φύλακος ἀνεβλήθη εἰς ἄλλην ἡμέραν.

(Ἐπεται συνέχεια)

Α. ΕΝΥΑΔΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

«Λαλοῦσι πολλοὶ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς ἐπὶ μακρὸν, οὐχὶ κατὰ πεποίθησιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς ἐπίδειξιν γνώσεων, ἔλεγε προχθὲς σφόδρον βουλευτής.— Εὐτύχημα θὰ ἦτο τοῦτο, ἀπεκρίνατο ἕτερος βουλευτῆς εὐφυῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς πολλοὶ λαλοῦσιν, ὅπως ἐπίδειξωσιν ὅσα ἀγνοοῦσι καὶ ταῦτα εἶναι πολλὰ καὶ διάφορα.»

*
**

Φιλόστοργος μήτηρ ἐξήγει εἰς τὸ τέκνον της τὰς λεπτομερείας ὠραίας εἰκόνας τῆς Ἰουδῆθ φονευούσης τὸν Ὀλοφέρνην· ἐν τῇ εἰκόνι ἐφαίνετο καὶ ἄγγειον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκαίοντο ἀρώματα.— Τί καιεῖ αὐτοῦ μέσα, μπτέρα; ἠρώτησεν ὁ μικρός.— Παιδί μου, ἀπεκρίνατο ἡ μήτηρ μετὰ μικρὸν δισταγμόν, σκόρι τῶν κουρουπιῶν.

*
**

Ὁθωμανός τις δεικνύων πρὸς Γάλλον ὠρολόγιον κωθωνοστασίου τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ εἶπῃ τὴν ὥραν. Ὁ Γάλλος οὐχὶ ἐκ τῆς γλώσσης, ἀλλ' ἐκ τῶν νευμάτων, ἐνοήσας τὴν ἐπιθυμίαν του, ἀπεκρίνατο αὐτῷ: Cinq heures. Τότε ὁ ὀθωμανός ἤρξατο ὀργίλως ὑβρίζων καὶ ἀπειλῶν τὸν Γάλλον· διαβάται παρεμβάντες προσέλαβον τὴν ῥῆξιν καὶ γινόμενοις ἀμφοτέρως τὰς γλώσσας ἐξήγησαν τὴν ἀφορμὴν. Ὁ ὀθωμανός ὑπέλαβεν, ὅτι ὁ Γάλλος λαλῶν τὴν τουρκικὴν τῷ εἶπε σενκιόρ, ὅπερ σημαίνει τυφλὸς εἶσαι, ἐν ἄλλοις λόγοις: δὲν βλέπεις, ἀλλ' ἔρωτάς;

*
**

Ὁ ζωγράφος Δουαγιέν, εὐρισκόμενος ἐν Πετρούπολει, ἐπεφορτίσθη παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Παύλου Α' νὰ ζωγραφίσῃ εἰκόνα παριτυῶσαν τὰς δώδεκα ὥρας τῆς ἡμέρας ὀρχομένης περὶ τὸ ἄρμα τοῦ Ἡλίου. Εὐγενῆς τῆς αὐτῆς, βλέπων αὐτὸν ἐργαζόμενον, ἀφοῦ προσεκτικῶς παρετήρησε μίαν τῶν ὥρῶν, εὐρισκομένην ἐπὶ ἐδάφους μᾶλλον μεμακρυσμένου τοῦ τῶν ἄλλων, εἶπε πρὸς τὸν ζωγράφον: «Εἶναι τελεία ἡ εἰκὼν, κύριε· ἀλλὰ μοὶ ἐπιτρέψετε μίαν μικρὰν παρατήρησιν; Βλέπω μίαν ὥραν μικρὰ-

* Νὰ ὁσ Παρὰ σκευῆς, κατὰ λέξιν. Εἰς τὰ στόματα τοῦ λαοῦ φέρεται ὅτι ὁ ναὸς οὗτος, πρὶν γείνη Τζαμιά, ἦτο ἐκκλησία τῆς ἁγίας Παρασκευῆς. Ἀλλὰ περὶ τούτου ἐν τῇ ἁλώσει τῆς Φιλιπποπόλεως ἐν ἐκτάσει, ἢ θῆλῃ ὁ ὁσός.

τέραν τῶν ἄλλων, ἐνῶ αἱ ὥραι εἶναι πᾶσαι ἴσαι.—Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Δοαγιὲν μετ' ἄκρας σοβαρότητος, ἔχετε πληρέστατα δίκαιον· ἀλλ' αὐτὴ περὶ τῆς ὁποίας μοι ὁμιλεῖτε δὲν εἶναι ὀλόκληρος, εἶναι ἡμίσεια ὥρα.» Ὁ παρατηρητὴς ἔκαμε νεύμα ἐπιδοκιμασίας καὶ ἀπῆλθε λίαν εὐχαριστημένος ἐξ ἑαυτοῦ.

* * *

«Τῶν, ἔλεγεν Ἄγγλος τις πρὸς τὸν ὑπηρετὴν του, πρέπει νὰ φύγω αὐριον πρῶτ' εἰς τὰς πέντε· μὴ λησμονήσης νὰ ἔλθῃς νὰ μ' ἐξυπνήσης εἰς τὰς τέσσαρας.—Ὁ Μιλῶρδος θὰ ἔχῃ λοιπὸν τὴν καλωσύνην νὰ σημάνη τὸν κώδωνα εἰς τὰς τρεῖς καὶ ἡμίσειαν.»

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΑΙΝΙΓΜΑ ΣΤ'

Αἰνίγμα — αἶμα — αι — νά

ΑΙΝΙΓΜΑ Ζ'

Ὁ ὅμοιος

Πρῶτος ἔλυσεν ἀμφοτέρω τ' ἀνωτέρω αἰνίγματα ὁ κύριος

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

εἰς ὃν ὅμως δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν τὸ ὑποσχεθὲν βαρόμετρον διότι δὲν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ τὸν ἔχω-

μεν ἡμέτερον συνδρομητὴν, ὡς ἐκ τούτου μεταβαίνομεν εἰς τὸν δευτέρον.

Δεύτερος ἔλυσεν ἀμφοτέρω τὰ αἰνίγματα ἡ δεσποινίς

ΕΙΡΗΝΗ Θ. ΓΚΙΚΑ

εἰς ἣν ἀποστέλλομεν σήμερον τὸ δῶρον.

Κατόπιν ἔλυσαν αὐτὰ ὁ κ. Εὐθύμιος Π. Ἀγγελῆς. Αἱ κυρίαι Χρυσούλα Χρ. Ἀντωνοπούλου, Ἀφροδίτη Ζωγράφου, Ἑλένη Γορτυνίου, Χαρίκλεια Μαλοκίνη, καὶ ἡ κ. Εἰρήνη Φουστάνου.

Οἱ κ. κ. Νικολ. Ἰγγλέσης, Γ. Βόμβας ὑπαλλ. Ὑπουργ. Ναυτικῶν, Ἀναστ. Παρασκευόπουλος, Α. Κ. Ἰωαννίδης, Γ. Σ. Σταματόπουλος, Μ. Θ. Σιγάλας καὶ ὁ κ. Κ. Τσουνοκόπουλος.

Μόνον τὸ ΣΤ. ἔλυσαν

Αἱ κ.κ. Εὐγενία Χωματιανοῦ, Χαρίκλ. Πανταζῆ καὶ Ἑλένη Κολποδίνου.

Οἱ κ. κ. Ἰωάννης Αελάκης, Ε. Κοπανίτσας, ΑΚαρτέσιος, Δ. Παναγιωτίδης, Ηλ. Ἀθανασόπουλος, Δ. Ρωμαΐδης, Ἰω. Ψαρᾶς, Ν. Συναδινός, Α. Χ. Μερβακίτης, Δ. Βερονίκης, Εὐγ. Λάντης, Δ. Κ. Σακελαρόπουλος.

ΑΙΝΙΓΜΑ Η'

Εἶμαι τίποτε κ' ἐν τούτοις δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ὑπάρχω.

Εἰς ἐρήμους καὶ εἰς ἄντρα φίλην ἔχω κατοικίαν. Τῶν σοφῶν εἶμαι γνωρίμη καὶ ἔχθρὰ τῆς ἀφροσύνης.

Εἰς σχολὴν σοφῶν ἀρχαίων ἐγὼ ἤμην ἡ κυρία. Οὐδεὶς πώποτε μὲ εἶδε, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς μ' ἀκούει.

Πλὴν τῆς τύχης, ἥτις μ' ἔχει εἰς τὸν κόσμον [τοῦτον φέρει,

Νόμος ὄρισεν, ἀμέσως ἢ πτωχὴ νὰ ἀποθνήσκω, Καὶ ἄπλως τὸ ὄνομά μου ἂν νὰ εἴπῃ τις θελήσῃ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Θ'.

Ἄν ζῆτῆς, φίλη, νὰ μ' εὔρης, εἰς τὰς χεῖρας [μὲ κρατεῖς.

Εἰς τὰς χεῖράς σου δὲν εἶμαι, ὦ! εἰπαί μὴ με [ζήτησ.

Τῶν ἰδιοτροπιῶν σου ἐγὼ εἶμαι ὁ ναός, Ἀλλὰ καὶ τοῦ λογικοῦ σου ἐγὼ εἶμαι φωλεός.

Ὅτι εἶμαι εἰς τοὺς ἄνδρας ἄνασσά των ἡ καλὴ, Τοῦτο καὶ φρονεῖν, καὶ λέγουν, καὶ κηρύττουσι [πολλοί.

Ὅπου ἄνεμος μὲ φέρει, ὅπου θέλω νὰ διαβῶ, Καὶ αὐτοὺς μαζῆ μου φέρω καὶ μαζῆ μου τοὺς [τραβῶ.

Πλὴν ἔς τὰς τρυφεράς γυναῖκας ἄλλος ἔχει τὴν [αρχήν.

Ἡ καρδιά βασιλεύει, καὶ ὡς δούλην τὴν πτωχὴν [χρὴν

Μὲ ἀφίνου, καὶ ὡς σκεῦος μόνον μ' ἔχουν στο- [λισμοῦ,

Καὶ μ' ἐνδύουν μ' ὅ,τι φθάσουν φθάνει νὰ ἴναι [τοῦ συρμοῦ.

Παίζομεν, ἂν θέλῃς, τῶρα καὶ ὀλίγον τὸν κρυ- [φτό;

Εἰς τὴν κόμην σου, φιλότατη, νὰ κρυφθῶ ἀπο- [κοτῶ.

«Νά με! νά με!» σοῦ φωνάζω· τρέξε· τώρα [νὰ μ' εὔρης!

Ψάξε, ψάξε, ζήτητέ με, κάμε ὅ, τι εἴμπορεῖς!

Πρόσεξ' ὅμως! ὄχι τρέλας! ὄχι νὰ πολυκοπιᾶ- [σῃς!

Μὴ ἀπ' τὸν πολλὸν τὸν κόπον κινδυνεύσῃς νὰ μὲ [χάσῃς

Τῷ πρώτῳ λύτη ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἀμφοτέρων τῶν ἀνωτέρω αἰνιγμάτων καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ὁ Παρθενῶν δωρεῖται ὡραία καμέλια ἐν τὸς γάστρας ἐκ πορσελάνης.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφου Γωσήφ Μερῦ

Τιμᾶται ὀρ. 5

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἐτησίην ἢ τουλάχιστον ἑξαμηνιαίαν

συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὡραῖον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΩΡΕΑΝ